33ste jaar. — Nr 130. Zaterdag 30 October 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, 30 OCTOBER.

Van alles wat.

Wij hebben reeds donderdag aangekondigd dat M. Guillery te Brussel als volksvertegenwoordiger gekozen is.

Ziehier hoe de stemmen zich verdeeld hebben.
Op 21,721 ingeschreven kiezers hebben er 5257 aan de stemming deel genomen.

M. Guillery, kandidaat der vereenigde liberale associatiën, heeft 4,062 stemmen bekomen.

M. Anseele, kandidaat der werkmans partij, bekwam er 1014.

16,484 kiezers die recht hadden om te stemmen zijn 't huis gebleven.

De kiezing van M. Guillery was buiten twijfel. Dat belette niet dat de vereenigde liberale associatiën de *Ligue*, de *Union* en de *Association libérale* hartverscheurende oproepen deden om hunne getrouwe kiezers naar de stembus te roepen. Nauwelijks vijf duizend kiezers hebben den oproep beantwoord. Op 21,721 is dat maar bitter weinig.

M. Guillery had geenen anderen mededinger dan M. Anseele, een socialist van Gent.

Wij hopen wel dat bij de eerste gelegenheid de katholieken van Brussel op nieuw het strijdperk zullen binnen trekken.

Het *Nieuws van den Dag* maakt over de kiezing de volgende bedenkingen.

Biedt die uitslag eenig belang aan onder politiek oogpunt ? Ja, als men hem beschouwt onder dit oogpunt, dat de deputatie van Brussel weer twee liberale afgeveerdigden in de Kamer telt.

Wat de kiezing van M. Guillery betreft, zij heeft geen de minste beteekenis onder liberaal opzicht. De brusselsche liberalen zijn het, voor dezen keer, eens geworden, doch binnen eenige weken zullen hunne verdeeldheden misschien nog erger worden, dan zij tot nu toe geweest zijn.

Het groot getal stemmen door Anseele bekomen, moet geen verwondering baren : de socialisten zeggen wel dat het eene schoone zegepraal is voor hunne gedachten, dat die uitslag een bewijs is van de uitbreiding welke het socialism begint te krijgen. Dat is altemaal ijdel gezwets.

Iedereen weet dat ten minste de drie kwart der stemmen, aan Anseele gegeven, voortkomen van zwansers van alle partijen, die voor de aardigheid eens naar de stembus gaan.

Anseele zelf heeft begrepen dat het eene zwanspartij was : de kiezing was pas begonnen, of hij is naar Gent vertrokken, waar hij zich ter beschikking houdt van den minister van justicie. De man moet het zeer goed gehad hebben in zijne gevangenis : allen, die hem te Brussel gezien hebben, verklaren dat hij dik en vet geworden is. Hij heeft een echt renteniersuitzicht.

⁂

Het schijnt dat het overal met het onderwijs gesteld is gelijk in Tongeren. Ons armzalig atheneum en onze povere middelbare school kosten ons bliksems veel geld en in den algemeenen wedstrijd komen zij elken keer op de allerlaatste plaats. Terwijl alle andere atheneums van het land, alle zonder de minste uitzondering, prijzen en accessiten behalen, is het atheneum van Tongeren het eenigste dat niet de geringste onderscheiding t'huis brengt.

'T is dit jaar alweer zoo geweest : ons atheneum is *primus a retro*.

Ziet daarneven welken bijval de katholieke scholen in gansch het land bekomen. Dat bewijst ons alweer eens de *Brusselaar* die het verslag medeelt over den kampstrijd die plaats gehad heeft tusschen de lagere scholen van Brussel. Ziehier hoe het verdienstig brusselsch blad zich uitdrukt :

« Volgens het reglement, moest elke school minstens 4 leerlingen op de honderd voor den prijskamp aanbieden.

» De vrije scholen, die er aan deelnamen (er zijn er andere te Brussel) hadden den 31 december 1885, volgens verslag aan het officieel opzicht, eene bevolking van 2397 leerlingen. De gemeentescholen volgens het *Bulletin communal* van 1885, 7418 (die der modderschool inbegrepen.) Deze laatste scholen moesten dus ten minste bij de 300 leerlingen aanbieden, of driemaal meer dan de vrije scholen, waarvan ten minste 96 leerlingen moesten mededingen. De vrije scholen, die medekampten, bekwamen 97 prijzen, dus vier ten honderd hunner leerlingen. De gemeente-scholen bekwamen er slechts 252 of 3-3 ten honderd. Middelmatig bekwam elk der bekroonden der gemeente-scholen 144-8 punten, de vrije 151-6. De vrije scholen bekwamen daarenboven nog 68 prijzen in de onverplichtende vakken.

» De leerlingen der St-Gregoriusschool, die aan het hoofd komen, bekwamen middelmatig 1562-punten, de 24 eerste der scholen nrs 13 en 6, die aan het hoofd der gemeentescholen staan, 152 8.

» Die cijfers zijn vernederend genoeg voor de gemeente-scholen, die ons de oogen uit het hoofd kosten : zij antwoorden zegepralend aan al het gehuil en getier der verlichte partij tegen de domheid van paters en broerkens. Ongelukkiglijk maken hunne onpartijdige gazetten van zulke zaken geene melding. »

⁂

Niet minder merkweerdig is de uitslag voor geheel de provincie West-Vlaanderen, door het *Gregoriusblad* van Brugge medegedeeld. Ziehier hoe de behaalde onderscheidingen tusschen de verschillende scholen verdeeld zijn :

De officieele scholen, met 525 mededingers, bekwamen 217 certifikaten zijnde 41,33 per honderd van het getal mededingers en 111,96 punten per leerling.

De aangenomene scholen, met 373 mededingers 156 certificaten of 41,82 per honderd en 125,50 punten per leerling.

De vrije scholen, met 45 mededingers, 27 certificaten, of 60 per honderd en 121,07 punten per leerling.

De aangenomene en vrije scholen te samen behaalden dus, met 418 leerlingen, 183 certifikaten of 43.78 per honderd der mededingers en 125.02 punten per leerling, zijnde 2.43 per honderd der mededingers en 13.06 punten per leerling meer dan de officieele.

⁂

Belgische molders hebben een verzoekschrift naar de Kamer en den Senaat gezonden, om te vragen dat het gouvernement een officieelen controol zou instellen voor het onderz[illegible] bloem, die in den handel komt, opdat eerlijke maalders en kooplié, niet verdacht worden vervalschte waren te leveren, die nadeelig zijn aan de openbare gezondheid.

De personen voor dezen kontrol aangeduid, moeten, zegt de petitie, ten allen stonde, dag en nacht het recht van toegang in de molens en hunne bijhoorigheden hebben. Ook zou er een verbeterd stelsel van plombeering moeten bestaan voor de zakken, opdat het onmogelijk zij deze te openen, en alzoo de verantwoordelijkheid van den verkooper te bepalen.

Het stuk vraagt tevens invoerrechten op de vreemde bloem, gelijk aan het invoerrecht dat in Frankryk bestaat, namelijk van 6 frank per 100 kilo.

De personen die verlangen ingelicht te worden aangaande de vervalschingen in den meelhandel, zullen goed doen het volgend vlugschrift te lezen, hetwelk op het bureel van den *Postrijder*, Groote-Markt te Tongeren te koop is :

Verklaringen over de vraag van kontrol en de aanklacht van bloemvervalsching gedaan voor de onderzoekscommissie te Leuven zetelende den 27 juli 1886 door M. L. RUELENS, bestuurder van de cylinders en steenmolens te Heverlé bij Leuven. Prijs 10 centiemen.

De belangen van het volk zijn in deze questie in den hoogsten graad betrokken en wij denken dan ook de gedachten in gemeld vlugschrift uitgedrukt te moeten bijtreden.

In de steden is de vervalsching eene ongehoorde plaag geworden, welke iedereen verontrust.

Men vraagt zich, hoe het mogelijk is dat, als al de eetwaren zoo goedkoop zijn, er nog vervalschingen moeten gepleegd worden. De waarheid is, dat er nooit zooveel vervalscht is als tegenwoordig.

Om het meel te vervalschen gebruikt men twee bestanddeelen : de *kaolin*, eene soort van kalkstof, die zeer wit en fijn is, uiterst zwaar voor hare hoeveelheid en slechts 4 fr. per 100 kilos kost ; ook *aluin*, waarmee van grove, leelijke bloem zeer wit schoon brood gebakken wordt.

De geneesheeren zijn het eens om te verklaren, dat veel der schielijke dooden, die tegenwoordig talrijk zijn, voortkomen van de vervalschingen der eetwaren. De steden beginnen eenparig en luide eene wet daartegen te vragen. De buiten moet zich bij hen aansluiten ; de vervalschers kunnen hun slecht meel beterkoop geven dan de eerlijke bakkers die het niet vervalschen en daardoor eene oneerlijke konkurrentie doen.

Wij hopen dat het gouvernement daar in den loop van den eerstkomenden zittijd der Kamer zal voorzien.

Het zal aan de openbare gezondheid en aan den landbouw eenen grooten dienst bewijzen.

⁂

Arme schepen Ronvaux ! Van alle kanten laat men hem los. In den gemeenteraad van Namen wilden of durfden zijne konfraters den dwazen heildronk niet goedkeuren, dien hij tijdens het banket der hongerlijdende (?) schoolmeesters en schoolmeesteressen had uitgesproken. Te Brussel, waar men een oogenblik van hem eene speelpop maakte, waarmeê men het ministerie meende af te schrikken, gaven doktrinairs en radikalen hem ongenadig een schup. Er bleef den armen Ronvaux niets over dan troost te zoeken bij de officieele onderwijzers zelven, wier verdediging hij op zich had genomen. Hij zou hun eene konferentie geven; doch zie, de Bond der Oude Normalisten laat weten, dat de voordracht van M. Ronvaux door *onvoorziene omstandigheden* is uitgesteld... Arme M. Ronvaux ! zelfs verlaten van zijne beschermelingen !

⁂

Goede dingen moeten meer dan eens gezegd worden, wil men ze in den geest doen dringen van de overheden. Een briefschrijver, zegt het *Handelsblad*, zendt ons eenige regels over den toestand der landelijke briefdragers. Die toestand is erbarmelijk en verdient ten volle de aandacht van den minister van openbare werken. Het is dan ook met [illegible] dat wij de volgende regels meêdeelen :

« Wat is een landelijke briefdrager ? Een persoon, die verplicht is zijn lichaam, zijne gezondheid, zelfs des noods zijn leven, ten offer te brengen, voor den plicht die hem door het bestuur zal worden opgelegd.

» Onderzoeken wij nu, of het antwoord op boven geschreven vraag waarheid bevat :

» Zijn lichaam : zijn lichaam is in den zomer 7 a 9 uren daags aan de brandende zon blootgesteld, dikwijls met eene vracht van 10 en meer kilogr. beladen. Verbeeld u de gesteltenis van dit lichaam na eene voetreis als hooger gezegd. In den winter heeft dat lichaam al het onaangename van dit jaargetij te verdragen ; koude, sneeuw, hagel, regen en wind, met een woord de man moet alle weergesteltenissen trotseeren.

» Zijne gezondheid : gezien wat het lichaam te verduren heeft in den zomer ; gezien waaraan het is onderworpen in den winter, wanneer de landelijke briefdrager over de baan stapt, dikwijls tot over de voeten in de sneeuw ; soms met doorweekte kleeren in eene vlaag van regen, hagel en sneeuw, hem door den wind in het aangezicht gezweept : — verwondert het u dan niet, lezer, dat er niet meer onder hen, bezwijken of door ziekte overvallen worden ?

» Zijn leven : de verantwoordelijkheid, welke op den landelijken briefdrager weegt, is zeer groot. Hij is verplicht met de belangen van eenieder overladen, zich door de verst afgelegen heide en bosschen te begeven ; daarbij moet men voegen, dat hem dikwijls groote geldsommen toevertrouwd worden ; vandaar het gevaar voor zijn leven.

» Om zulk een gevaarvol ambt te bedienen, is mijns dunkens geene bezoldiging hoog genoeg. En nogtans is het loon zoo armoedig, dat de geringste werkman zooveel per dag kan winnen, als een eerstgenoemde landelijke brievenbesteller. Dan nog gaat de verhooging der jaarwedde zoo langzaam dat men er den moed bij zou verliezen.

» Ik ken in het zuidelijk gedeelte der Kempen, een der voorbeeldigste briefdragers van het gansche postwezen. Weet ge hoe het bestuur hem beloont voor zijne goede diensten ?

» Reeds ongeveer 10 jaren is de ambtenaar in den postdienst en tot heden is zijne jaarwedde nog van den geringsten graad : sedert 4 jaar wacht hij reeds naar eene kleine verhooging van 50 fr. Is dat nu rechtveerdig handelen tegenover een voorbeeldig beambte ?

» Het ware te wenschen dat M. de minister, die zoolang miskende en zoo nuttige beambten, recht liet wedervaren. »

Stads- & provincie nieuws.

Gemeente raad.

Zitting van den zaterdag 23 october 1885, om 5 uren 's avonds.

Tegenwoordig : De HH. Meyers, burgemeester, Coart en Schaetzen, schepenen, Ghinéau, Neven, Nicolaers en Slegers, leden.

Het proces verbaal der vorige zitting wordt gelezen en goedgekeurd.

M. DE BURGEMEESTER deelt aan den Raad verscheidene stukken mede die hem toegekomen zijn.

De Raad gaat tot de dagorde over.

1° *Gemeente rekening van 1885. — Goedkeuring.*

M. DE BURGEMEESTER zegt dat de commissie der financiën zich vereenigd heeft, dat er opmerkingen op de rekening gedaan geweest zijn en dat de commissie tot akkoord gekomen is. M. de Ontvanger der stad heeft aan M. den Burgemeester eenen brief geschreven waarin hij hem laat weten dat hij eene dwaling in het boekhouden gevonden heeft. Hij vraagt dat de Raad zich niet met dit voorwerp zou bezig houden vooraleer de oorzaak der dwaling zou gekend zijn.

M. de Burgemeester stelt voor dit voorwerp tot het einde der zitting te verschuiven.

2° *Gemeente begrooting voor 1887. — Voorstellen aangaande :*

[illegible] *winter-saisoen.*

M. DE BURGEMEESTER zegt dat in tegenwoordigheid van verscheidene pogingen van diefstal hier ter stede en in de omstreken gepleegd, de inwoners ongerust geworden zijn. Het college heeft den dienst der nachtwachters eene maand vroeger doen beginnen. In den tijd werd deze dienst gedaan door zes wachters die zich aflosten. Om den dienst der nachtwachters goed in te richten had le men hun getal moeten verdubbelen, hetgeen dubbel geld zou gekost hebben.

Hedendaags wordt die dienst alle nachten gedaan door zes mannen, waarvan drie nachtwachters en drie policie-agenten.

De inwoners van de omstreken der statie hebben voorgesteld met hunne eigene duiten eenen nachtwachter te betalen om den dienst in hun kwartier te doen.

De nachtdienst begint hedendaags om elf uren 's avonds. De stad is in drie sektiën verdeeld. Een nachtwachter en een policie-agent doorkruissen eene sektie. De nachtwachter roept de uur voor bijzonder aangeduide huizen.

Deze nieuwe inrichting, die in commissie goedgekeurd is, wordt door den Raad aangenomen.

M. SLEGERS doet opmerken dat de inwoners der gehuchten in de kosten van den nachtdienst tusschen komen zoowel als de inwoners der stad en dat nogtans deze laatsten alleen nut uit dezen dienst kunnen trekken.

B) De inrichting van hulpmiddelen tegen brand.

M. DE BURGEMEESTER zegt dat deze dienst wezenlijk niet bestaat. Hedendaags zijn het mannen van goeden wil die met de brandspuiten werken. De stad betaalt hen. Er zijn gemiddeld twee branden per jaar te Tongeren. De inrichting is onvoldoende. Sedert dat men verzekert, zoekt men zoo erg niet meer het vuur te bestrijden.

Er zijn twaalf mannen noodig voor elke nieuwe brandspuit, zegt men en veertien voor elke oude.

Deze dienst vraagt vier-en-veertig mannen. De stad moet zich ook nog eene ladder, honderd meters buizen en twee groote waterstukken op raders aanschaffen. Men zou eene subsidie aan de verzekering-maatschappijen kunnen vragen. In de commissie heeft M. Slegers de verzekering door de stad aangeprezen.

Eene pomp die het water naar de brandspuiten zou zenden, zou insgelijks groote diensten kunnen bewijzen.

Er zijn cisteernen neven het hospitaal, op den Markt, op het Plein, en daarenboven hebben wij nog den Jeker.

M. de Burgemeester gelooft dat men in alle geval eenen loon aan de mannen van dezen dienst moet verzekeren. Zij moeten betaald worden of er brand is of niet. De verzekering-maatschappijen zouden in de uitgaven moeten tusschen kom n. Men zal voor dezen dienst eene belangrijkere som moeten stemmen als degene die hedendaags in de begrooting staat.

M. SCHAETZEN zou willen dat de stad eenige beweegbare waterstukken aankocht. Het zijn de eerste honderd tobben water die in geval van brand den grootsten dienst bewijzen. M. Schaetzen is van gedacht dat het getal pompiers dat men vraagt overdreven is. Drie of vier mannen per brandspuit zijn voldoende. Het publiek helpt altijd. Het zijn niet de mannen die ontbreken maar wel het bestuur.

M. PERREAU zou willen dat de verzekering-maatschappijen in de kosten van dezen dienst zouden tusschenkomen.

M. Slegers is van hetzelfde gedacht.

M. SLEGERS doet opmerken dat, toen het oud ministerie eene belasting op de verzekering-maatschappijen geheven heeft, deze maatschappijen de imposten hebben doen betalen door de menschen die verzekerden. Alzoo heeft het oud ministerie geld in de kas der verzekering-maatschappijen doen komen.

M. DE BURGEMEESTER is van gedacht dat de som van fr. 2000 die men uit dien hoofde in de begrooting wil aanschrijven niet overdreven is. Tot hiertoe was die som maar van fr. 800.

[illegible] verzekering-maatschappijen voor de helft in de kosten zouden moeten komen.

M. GHINÉAU zou willen dat het eerste jaar deze som gebruikt worde voor het aankoopen van materieel, Het overige zal volgen.

De som van fr. 2000 zal voorloopig in de begrooting aangeteekend worden. Deze som zal besproken worden tijdens de bespreking van de begrooting.

C) de burgerwacht. Inrichting van een speciaal korps krachtens artikel 26 van de wet van den 8 mei 1848.

M. DE BURGEMEESTER zegt dat tijdens de onlusten der maand maart latstleden, toen een socialistische meeting voor Tongeren aangekondigd was en toen talrijke landloopers onze omstreken doorliepen, verscheidene inwoners den wensch uitgedrukt hebben van eene burgerwacht te Tongeren zien in te richten. De vrees die onder onze medeburgers heerschte was niet ongegrond. Een onder-luitenant der gendarmerie en een ordonnans waren alleen te Tongeren. De overige gendarmen werden naar Luik geroepen en men was genoodzaakt gendarmen van andere brigaden naar Tongeren te doen komen.

Artikel 67 der wet op de burgerwacht zegt dat « de kosten veroorzaakt door de inrichting der » burgerwacht ten laste der gemeenten zijn. » Het uniform wordt door de garden betaald. Zoo zou de inrichting der burgerwacht eene zware last zijn voor de gemeentekas en voor diegenen die deel van de burgerwacht maken.

Artikel 26 der zelfde wet luidt als volgt : « In » de versterkte steden of door eene vesting » beheerscht, alsook nabij de grenzen en in de

---

De Wees van St-Villeret

Naar het Fransch van ROGER DOMBRÉA.

(5de VERVOLG.)

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Toen mevrouw Henry zich alleen in hare kamer bevond, barstten de smart, de verontwaardiging en de toorn, welke zich in haar gemoed hadden opgehoopt, eensklaps los.

— Die verrader ! hij denkt dat hij mij onderworpen heeft, omdat hij mij den mond heeft gesnoerd. Hij weet, dat ik niets wilde, niets kon zeggen in het bijzijn van de dienstboden ; maar toch is hij bang voor mij. Hij heeft niet durven blijven toen ze weg waren. Hij heeft gelijk gehad ; maar hij zal er voor boeten. Ik zal hem laten zien dat ik mij niet ongestraft laat beleedigen. Jawel, die mijnheer heeft zeker vergeten, dat ik de eenige eigenares van dit huis ben ; maar ik zal er hem aan helpen herinneren...

Al een uur lang was onze rechtersvrouw bij het venster van hare kamer in die sombere gedachten verdiept blijven zitten. Zij wachtte haren zoon, die dadelijk zou komen om haar te roepen, ten einde naar de Chaumière te gaan, en dan...

— O, ik wist wel, zei ze bij zichzelf, zeker wel voor den duizendsten keer, dat hij die toovenares zou trouwen ; maar eerst zal hij weten, dat ik er niet op gesteld ben, die vreemde in dit huis te dulden ; dit huis dat ik van mijne ouders geerfd heb. Ik zal niemand deelgenoot maken van mijn verdriet ; maar hij, die het mij berokkent, zal weten wat het kost zijne moeder niet te raadplegen voordat hij een besluit neemt... De fortuin die de rechter hem heeft nagelaten, zal niet maken dat hij vergeet wat hij al in het huis bij zijne moeder genoten heeft. Ik zal alleen blijven, en dat zal hard voor mij zijn... Maar zoo zal Jean ook gestraft worden.

En toch, het bitter genot dat de rechtersvrouw smaakte, door bij zich zelve te herhalen dat haar zoon gestraft zou worden, verdween langzamerhand voor de droefheid, waarmede haar het vooruitzicht van eenen eenzamen ouderdom vervulde... Zij dacht aan de innige, uitsluitende, jaloersche genegenheid, welke zij voor haren zoon had gekoesterd, en deze zou haar liever verlaten dan afstand te doen van die vreemde... Zij mocht er tegen worstelen, de tranen bevochtigden hare wangen... maar zij zou niet terugtreden... neen... De eenzaamheid zou droevig zijn, maar minder droevig dan de minachting harer kinderen, en door te doen zooals hij gedaan heeft — de assessor had haar met minachting behandeld... hij had haar gezag getrotseerd... en nu meende hij zeker dat hij haar bedaarder zou maken door haar te laten wachten ?...

Een stap in den gang deed haar sidderen. Daar is hij, nu moedig ! mompelde zij. In plaats van haren zoon was het hare nicht, de vrouw van den wethouder die binnenkwam.

— Wel, wel, arme nicht ! is Jean dan toch zoo besloten om u eene schoondochter te geven ? Ik zal u niet vragen, of ge wel tevreden zijt, want gij zoudt geen ja gezegd hebben als gij het niet waart en al is de assessor nu al mooi in de veertig (hij was zes-en-dertig), hij zou toch nooit verzuimd hebben uwe toestemming te vragen... Maar zijt ge niet bang, nu ge ziet dat hij zoo eene jonge vrouw kiest, dat ge hem wel wat al te laat uwe toestemming hebt gegeven om te trouwen ?

De teleurstelling der rechtersvrouw maakte haar niet geduldig ; zij antwoordde dan ook oogenblikkelijk op den steek, dien de bezoekster haar gaf :

— Gij vergist u, nichtje, ik heb er niet aan gedacht, dat moet ik zeggen, dat het mijn plicht was het voorbeeld van die moeders te volgen, die maar één denkbeeld in het hoofd hebben : hunne kinderen uit te huwelijken ; maar ik heb wel altijd verlangd dat mijn zoon zou trouwen ; en als hij er tot de komst van die vreemde nog nooit ernstig over gedacht heeft, dan moet ge mij daar geen verwijt van maken...

— Kom, kom, nichtje ! hoe kunt ge u zoo boos maken over eene eenvoudige opmerking ? Als men u zoo hoorde spreken, zou men werkelijk denken, dat ge er niet zeer mede in uwen schik zijt.

De slag was behendig aangebracht ; maar de rechtersvrouw was, zooals ze dan ook gewoon was te zeggen, van een ras dat zich weet te verdedigen.

— Ik geloof veeleer dat gij het zijt, nichtje, die boos zijt, hoewel ik niet weet waarom... Mijn zoon doet een goed huwelijk en in plaats van mij van harte geluk te wenschen, komt gij mij hier eene preek houden... En waarom ? Omdat hij niet eerder getrouwd is en met eene vrouw van zijnen leeftijd !... Het zal niet lang duren of ge verwijt mij nog de keuze die hij gedaan heeft, en dan zou ik niets weten te antwoorden.

Het binnenkomen van den assessor brak het gesprek, zeer ten genoegen van de vrouw van den wethouder, af.

— Ik wilde u komen geluk wenschen, assessor, en u tegelijkertijd het antwoord van mijnen man brengen. Hij zal van avond komen om uwen getuige te zijn, zooals Job hem uit uwen naam is komen vragen. En nu ik mijne boodschap gedaan heb, ga ik heen... Uwe moeder is van middag niet goed te spreken ; uw huwelijk met eene juffrouw uit de stad maakt haar zoo trotsch, dat ze alles wat men haar zegt kwalijk neemt.

Terwijl de vrouw van den wethouder dat zei, blies ze zoo snel den aftocht, dat ze zich stootte tegen de gangdeur, wat haar den uitroep ontlokte : Het huis is al net als de menschen.

— Zoo, zoo ! bromde de rechtersvrouw, wij weten wel, juffertje, waar uw boos humeur vandaan komt. Terwijl zij die woorden zei, keerde zij zich naar den kant waar de assessor zat.

Hij glimlachte en wreef zich in de handen.

Het was waarlijk nu wel tijd om te lachen !... dat zou ze wel eens aan zijn verstand brengen. Maar op het oogenblik dat ze het gesprek wilde beginnen, bleef ze steken. Het bezoek van hare nicht had haar van haar stuk gebracht. Zij voelde behoefte om weer tot zichzelve te komen en de herinnering aan hare rechtmatige grieven te hulp te roepen. Haar zoon liet er haar den tijd niet toe.

— Gij hebt mij gelukkig willen zien, moeder, geloof mij, ik ben het. Misschien zou ik het niet geworden zijn door haar, die gij zoudt hebben uitgekozen, en zeker niet door haar, die uwe nicht mij zou hebben aangeraden... Maar ge zult later zien, dat Marguerite eene schoondochter is, die u zal liefhebben en u zal eerbiedigen, zooals geen ander dat zou gedaan hebben. En nu, ik vergeet volstrekt niet, dat gij hier meester zijt. Ge zult waarschijnlijk niet gaarne eene schoondochter in dit huis hebben. Ik heb er geen oogenblik aan gedacht om u onze tegenwoordigheid op te dringen. Gij zult beslissen wat ge wilt dat we doen en wij zullen het aannemen.

Onze dame stond verstomd ; alles ontsnapte haar tegelijkertijd. Zelfs het middel om haren zoon te straffen. O, als hare nicht wist wat haar overkwam... Maar zij zou het voor haar verborgen weten te houden.

— Moeder, hernam de assessor met smeekende stem, als ik haar niet had gekregen, zou ik ongelukkig geweest zijn ; ik zou heengegaan zijn, ik zou St-Villeret verlaten hebben.

— Wat een domoor ! mompelde zijne moeder.

— Wat wilt ge, ik ben nooit anders geweest ; maar ik heb van nacht begrepen, dat u dat niet zou verhinderen om van mij te houden, en dit heeft mij moed gegeven. Ja aan u, moeder, ben ik mijn geluk verschuldigd. (Hij vergiste zich, zei de oude Jerome altijd ; aan de komst van Job onder zijn dak heeft hij al het geluk, dat hem te beurt viel, te danken.)

(Wordt vervolgd.)